

Viết cho các con nhân mùa Vu Lan

Kính dâng lên Sư Ông

Các con yêu dấu,

Mùa Vu Lan lại về, Má đau đau nhớ đến ông bà ngoại. Ông ngoại thì đã mất hơn 30 năm rồi. Bà ngoại được các dì và cậu chăm sóc trong những tháng năm già yếu. Má xa ông bà ngoại từ sau khi có bằng tú tài, thấy má học được, thi đậu điểm cao nên ông bà ngoại đầu tư cho má đi du học, mong sau này làm đầu tàu kéo theo các em còn nhỏ dại.

Thời cuộc đất nước đổi thay, một lần rời ông bà ngoại, má ở lại nước ngoài luôn sau khi học hành thành tài, đi làm để giúp cho ông bà ngoại cùng các chị em đang lâm vào cảnh trắng tay, để có nơi nương tựa, má gả nghĩa với ba. Có lẽ nhờ đức của ông ngoại mà ba của các con hết mực thương yêu, tôn trọng má và nhất là một người cha luôn sống vì các con. Ba các con là người chồng, người cha rất tốt.

Và các con, ba đứa con của má, các con là niềm hạnh phúc lớn lao của ba má. Với tình yêu thương không bờ bến, ba má sẵn sàng làm tất cả để đem đến cho các con những gì tốt đẹp nhất. Ở nước ngoài, ngày xưa kiếm một người giữ trẻ nói tiếng mẹ đẻ rất khó khăn, cộng thêm cái quan niệm đi làm công nhà người là hạ tiện...má chấp nhận ở nhà đóng vai nội trợ, lo cho các con để các con sau này không quên tiếng việt...Ngoài chuyện một tay chăm sóc nuôi nấng cho các con mạnh khỏe...đến việc hướng dẫn các con học hành từ trong vườn trẻ cho đến 12 năm học đều đặn rồi ra trường tốt, tự chọn ngành nghề theo ý thích của mình, các con còn được khuyến khích huân tập một vài bộ môn giải trí lành mạnh như chơi nhạc, bơi lội....hoặc gia nhập sinh hoạt trong các nhóm hướng đạo, xã hội thiện nguyện để hội nhập vào xã hội mình đang sống. Ba má vui mừng vì các con dễ dàng hấp thụ đời sống xứ người, tự coi mình như người bản xứ...nhưng vẫn luôn hãnh diện mình là con cháu rồng tiên.

Bây giờ thì các con đã trưởng thành, có công ăn việc làm tương đối vừa ý, đây là niềm vui lớn cho ba má lúc tuổi xế chiều. Sau gần 40 làm việc để lo cho các con

thành nhân, thành danh...ba má xin dừng lại, dành chút thì giờ cho phép của quảng đời thực hiện những việc mà ngày trước mình rất thích nhưng vì cuộc sống mà đành để qua một bên...ba má dành thì giờ học hỏi, gần gũi với chánh pháp, thực tập miên mật những gì mình đã từng hấp thụ và từng bước từng bước nếm được vị an tịnh của Phật pháp và nhất là ba má có duyên lành lớn gặp được Sư Ông với phương pháp Chánh Niệm, đem đạo Bụt vào cuộc đời.

Riêng má, má rất hạnh phúc vì có được ba đi chung trên con đường học, tu và cùng tập Đạo, mỗi lần có dịp đi dự khóa tu với ba, má thấy câu người xưa hay nói: „ăn cơm có canh, tu hành có bạn“ ba vừa là bạn tu và vừa là bạn đời của má, má rất vui như ngày xưa mỗi lần được bà ngoại may cho cái áo bà ba mới.

Các con biết không? thỉnh thoảng vào ngày rằm, má hay mời ba uống trà và ngắm trăng tròn vành vạnh, có khi cả buổi không nói lời nào...nhưng má biết, cả hai đang thưởng thức vị đắng đắng, ngòn ngọt của từng ngụm trà trôi qua cổ và nhất là cả hai đang nghe thật rõ từng nhịp đập của hai trái tim, hòa quyện vào những hơi thở vào ra thật nhẹ nhàng...nhưng cũng có khi má chợt nhìn ba rồi nghiêm nghị hỏi thật lòng: „anh à, là người con của Bụt, chúng ta đang chắt góp, tích lũy những gì để làm gia tài cho ba đưa con mình hả anh?“ những lúc ấy, ba hay cười cười: “thì tụi mình cứ sống như thế này là tốt lắm rồi! mình không đang cho tụi nó sao mà còn lo góp nhặt? chừng nào mới chịu đưa?”

Góp nhặt cho các con những gì đây?

Má phải thú thật trước tiên là má rất hạnh phúc và trân quý cái duyên lành vì má ba được làm con của Bụt, được hấp thụ để sống theo tinh thần của Bụt, đây là khối gia tài tâm linh, gia bảo tinh thần mà má sẽ để lại cho các con. Má mong các con sẽ luôn gần được Phật pháp. Má mong các con luôn có cái nhìn đúng đắn, phân biệt được phải trái, đúng sai, trau dồi tiếp trình độ, kỹ năng, vun bồi phúc đức thì cuộc sống sẽ luôn được thanh thản rộng mở như Bụt đã từng dạy: „**Lấy trí tuệ làm sự nghiệp, lấy tình thương làm lẽ sống**“ là vậy.

Những việc làm không tốt, đi ngược lại với 5 cách thực tập căn bản (trong nhà Phật gọi là 5 giới) để có một đời sống nhẹ nhàng an vui thường đưa đến những hệ lụy cho các con trong mọi lĩnh vực của cuộc đời.

Má được một anh bạn đạo chia sẻ: “nuôi con như trồng một cây con, cây còn non còn nhỏ, mình nên tưới tẩm, tạo điều kiện cho cây tốt tươi trong môi trường tốt, tưới đất, nước, môi trường, chăm tĩa, nâng đỡ những cành non theo đúng hướng, giúp cây non có cơ hội cắm rễ thật sâu thật tốt...một ngày nào đó cây sẽ đơm bông kết trái, tự nó sẽ vững mạnh, sẽ cống hiến cho đời những trái ngọt hoa thơm, dù cây đó là cam hay quít hay chanh”...cũng như các cây con, các con sẽ phát triển một cách tự nhiên, tự lập mà không cần sự can thiệp từng bước của ba má nữa, ba má để các con tự do trong việc chọn nghề, phù hợp với sở thích và đam mê các con, để các con được thỏa lòng với những ước vọng của mình. Dù

có gặp phải khó khăn đi nữa thì đó cũng là những trải nghiệm quý báu trong đời, biết mình chọn nghề sai, dừng lại, làm mới từ đầu vẫn là hành động rất tốt và có ý nghĩa, trễ hay sớm không phải là vấn đề. Sự thành đạt phải được đi kèm với lòng bình an, tự tại.

Xin các con một phút giây để tưởng tượng rằng: đạt được thành công trong đời, giàu có tột đỉnh mà bị bà con họ hàng xa lánh, bạn bè ghét bỏ chê trách thì sự thành công này có ý nghĩa gì không? Sống chân thật, rộng mở, bao dung, chấp nhận, hiểu sâu, thương nhiều theo tinh thần **Từ-Bi-Hỷ-Xả...** là món quà quý mà các con dâng tặng cho ba má vậy.

Mỗi khi có dịp đi thăm bên Nội, ba má hay mua cho Nội hộp bánh in đậu xanh để uống nước trà, các cô chú hộp kẹo....ba má ít khi làm trực tiếp mà hay tạo điều kiện cho các con làm việc đó: Ông bà, cô chú có niềm vui, các con cũng hãnh diện một chút ....sau này các con khôn lớn, về thăm nhà hay mang món này, quà nọ...các con đã thấm nhuần sự hiếu thảo của ba má

với ông bà nội...và bây giờ: cái nhân đã trở thành cái quả phải không các con. Và sự nối tiếp này sẽ đến với các cháu của ba má mà thôi.

Má nhớ lại, gia đình chúng ta ngày trước luôn sống trong cảnh „không tham, biết đủ“, có nghĩa là : khi biết đủ thì dù có nằm ngủ trên chiếu đất cũng vẫn thấy vui, còn nếu không biết đủ thì dù trong nệm ấm chăn êm đi nữa, mình cũng không vừa ý. Má nhớ lúc còn nhỏ, các con ít khi vòi vĩnh, đòi mua sắm những thứ không đáng, má hay đem các con theo mỗi khi đi thăm các trại tị nạn của người việt, một gia đình 5, 6 người, phải chia nhau trong căn phòng 30 m2 của trại, quần áo, cơm nước, tiền bạc vừa đủ qua ngày. Các con có cơ hội va chạm với nếp sống thiếu thốn đó nhiều lắm....cho nên đến bây giờ các con cũng vẫn sống dè xẻn, thỉnh thoảng hay mang áo quần cũ, chật, hay giày dép còn dùng được hoặc đồ dùng trong nhà, cái đèn cái ghế...đưa cho má, để má đem tặng tiếp cho những người eo hẹp hơn mình. Má cảm ơn và rất tự hào về các con.! Các con đã làm theo lời Bụt dạy về „**Thiểu dục tri túc**“. Biết trân quý đồng tiền mình làm ra mà tiêu xài không hoang phí.

Ba má hay kể cho các con nghe nhưng câu chuyện về bạn bè thân quen, hay trong họ hàng nội ngoại, những người mà ít nhiều mình cũng biết về gia cảnh, cuộc sống của họ, từ chuyện thành công trong sự nghiệp, hạnh phúc tràn

đầy...rồi thì cũng có những khi thất bại, túng quân, mất mát....để các con thấy rằng tất cả mọi vụ việc trên đời này đều bất thường hay nói đúng hơn là vô thường, nhưng nhiều khi 2 từ này các con không thấu hiểu hết. Tuần rồi còn hỏi thăm ông bác, rồi hôm nay được tin ông đã ra đi...những cái không thường hằng này khiến cho khi làm, khi chơi với ai, thì các con đều hết lòng với những công việc hay với người đó ngay trong hiện tại.

Ba má hay có những thí dụ cho các con biết là sở dĩ mình tồn tại, lớn mạnh, vui khỏe, an ninh, đâu ra đó...là vì mình sống nhờ vào rất nhiều những thứ chung quanh, từ bác nông phu ngoài đồng xa tít, dầm mưa dãi nắng chăm bón từng củ khoai, rau cải, nuôi bò, gà để các con có sữa uống, có trứng ăn mỗi buổi sáng....đến các chị thợ may ngày ngày còm lưng chế xuất ra quần áo cho các con che thân qua đủ bốn mùa.....còn....còn....và còn nhiều thứ lắm...mỗi người đều cống hiến cho đời cái công năng của mình, cho xã hội ngày càng êm ái vững chắc...và các con cũng là một thành phần trong cái khối đó...thành ra ai cũng nhờ vả vào người khác để mà sống, nghĩ được như vậy thì ta sẽ không còn có sự phân biệt cao thấp, sang hèn, vì ai cũng cần ai cả. Đó cũng có tên trong đạo Bụt là **Tương quan tương tức**. Những từ này má viết ra đây, để khi nào thích đào sâu hơn thì các con dựa vào đó mà tìm hiểu thêm.

Bất chước Bà mẹ của thầy Mạnh Tử ngày xưa, ba má cũng cố gắng tạo điều kiện, môi trường để các con gần gũi những người hiền lành, giúp con góp nhặt phần nào cái tinh hoa của những người thiện trí thức; khuyên bảo con đừng nên bè bạn với những người xấu ác....đây thực ra là điều mong ước chung của bậc cha mẹ mà thôi! Các con sau này lớn khôn, ba má đâu có quyền chọn bạn cho các con nữa đâu!

Ba má cố gắng cho các con thấy rõ cuộc đời có muôn hình vạn trạng, mục đích sống của Ba má là tìm được ít nhiều hạnh phúc, bình yên. Điểm khác nhau là làm sao phân biệt được hạnh phúc tạm bợ hay một hạnh phúc đích thực mà thôi.

Ba má luôn mong các con mỗi khi làm gì, xin nhìn lại mình, mình có được một số vốn liếng trong óc, trong tim, nhìn lên trên các con sẽ thấy mình không bằng ai cả...nhưng nếu nhìn xuống thì mình chợt thấy rằng mình có rất nhiều điều kiện để mà sống vui, sống khỏe, không đau yếu bệnh tật. Để cảm ơn cuộc đời đã dành cho mình những điều tốt đẹp như vậy, các con nên mở lòng ra giúp đỡ, tạo những duyên lành cho những người đang cần đến mình, việc nào xét thấy phù hợp với khả năng hoàn cảnh của mình thì nên sẵn sàng dự vào...tạo cho người niềm vui, không còn lo âu sợ hãi...thì các con cũng đang tạo cho mình **phước báo và nghiệp lành** cho mai sau...viết đến đây chắc các con sẽ cười má vì má hay để dành...cái gì cũng để dành....

Ba má cũng hay kể với các con: Sư Ông Làng Mai dạy là không nên khư khư giữ vai trò làm cha mẹ với các con, mà đến một tuổi nào đó, ba má nên tập làm

bạn với các con mà thôi. Cha mẹ quan tâm với con cái thường hay theo nguyên tắc, kỷ cương nên con cái thường dẫu điếm hay chấp nhận mỗi khi bị bắt buộc...nhưng khi làm bạn thì ba má có nhiều thì giờ hơn, có cơ hội nhỏ to hơn, ủng hộ và thông cảm với các con nhiều hơn; dành thì giờ ngồi nghe các con tâm sự, giúp các con tìm những giải pháp tốt hơn khi có vấn đề trong cuộc sống...Việc hiểu sâu và thương nhiều sẽ ảnh hưởng không ít cho gia đình các con sau này.

Sau cùng, nhân mùa Vu Lan năm nay, Má thấy đâu đâu, ai ai cũng ca ngợi tình cha nghĩa mẹ, ai ai cũng nước mắt ngấn dài khi nghe bài hát „Bông Hồng cài áo“ của Sư Ông...ôi bút mực nào tả cho hết....Cảm ơn Ngài Mục Kiền Liên đã cho chúng ta có dịp, có cơ hội báo đáp ơn sinh thành dưỡng dục....bằng mùa Vu Lan mỗi năm nhằm rằm tháng bảy, thiền nghĩ, trước tiên Ba má phải là bậc cha mẹ tốt, sống tốt...đó không phải là gia tài tâm linh hay sao ? gia tài quý báu này Ba má đã thừa hưởng của Đức Bụt, ông bà nội ngoại...và sẽ tiếp tục vun bồi để trao tiếp cho các con. Má cũng xin nhân đây cảm ơn các con nhiều lắm. Cái nợ cái duyên trùng trùng đã cho ba má và các con có được những ngày vui sống, chia ngọt sẻ bùi với nhau. Nhờ có các con mà ba má có cơ hội tu tập, sửa đổi, chuyển hóa những tâm tánh tiêu cực, gia đình chúng ta ngày càng trong ấm ngoài êm và nhất là ba má sẽ không hổ thẹn với lòng mỗi khi nhìn lên tường với tâm thư pháp quá tuyệt vời của Sư ông: „ **Hạnh phúc của ba má là gia tài quý nhất mà ba má để lại cho chúng con**“. Gia tài ba má góp nhặt dành dụm cho các con được như thế đó, nhận lấy, hấp thụ và sử dụng được bao nhiêu còn tùy vào cơ của các con, ba má không đòi hỏi chi hết, dù các con thế nào đi nữa, các con vẫn mãi nằm trong vòng tay thương yêu của ba má. Đây cũng là gia tài của Đức Bụt để lại cho thế gian, các tôn giáo khác cũng có như vậy. Hãy sống hạnh phúc với lòng biết ơn vì các con cũng như ba má rất may mắn được thừa hưởng cái gia tài này. Xin nhận nơi đây lời chúc mừng của ba má.

Thương các con nhiều lắm,

Má,

Hồng Hoa-Tâm Hải Đức

Mùa Vu Lan 2017

Chuyển Đền: Tiểu Mai
Mùa Vu Lan 2561 – Việt Lịch 4896

www.vietnamvanhien.net